



خدا کدام یک از مؤمنین را بیشتر دوست دارد؟/ بهترین زمان برای دعا

آیت الله قرهی گفت: خدا از میان بندگان مؤمنش، بندهای را که بسیار دعا کند، دوست می‌دارد. پس هر کسی بیشتر دعا کند، خدا او را بیشتر دوست دارد.

آیت الله قرهی گفت: خدا از میان بندگان مؤمنش، بندهای را که بسیار دعا کند، دوست می‌دارد. پس هر کسی بیشتر دعا کند، خدا او را بیشتر دوست دارد.

به گزارش خبرگزاری مهر، متن زیر مشروح سخنرانی آیت الله قرهی در شب سوم ماه مبارک رمضان است که در مورد دعای ابوحمزه ثمالی ایراد شده است.

انسان؛هایی که از جانب ملائکه، انعام؛ و شیطان؛ خطاب می‌شوند؛

پروردگار عالم، موافقی را برای تنبّه انسان و بازگشت به مقام انسانیت قرار داده است تا متنبّه شود و بداند انسان است.

من اصرار دارم و هر سال تکرار می‌کنم که دعای روز اول ماه مبارک رمضان، مختصّ به روز اول نیست؛ آن را دائم بخوانید. لذا هر موقعی که یادتان آمد، شب، روز، هر موقعی که حال خوبی به شما دست داد، حتّی در قنوت نمازتان هم بخوانید: **اللّهُمَّ اجْعَلْ صِيَامِي فِيهِ صِيَامَ الصَّائِمِينَ وَ قِيَامِي فِيهِ قِيَامَ الْقَائِمِينَ وَ تَهْنِئِي فِيهِ عَنْ تَوَمَةِ الْغَافِلِينَ وَ هَبْ لِي جُزْئِي فِيهِ يَا إِلَهَ الْعَالَمِينَ وَ اعْفُ عَنِّي يَا عَافِيَا عَنِ الْمُجْرِمِينَ**.

دلیل تأکید بر انس دائمی با این دعا، این است که انسان، غافل می‌شود. اتفاقاً یکی از مواردی که می‌شود گفت: در انسان، زیاد است و شیطان لعین و رجیم، شیاطین و نفس دون هم از آن، استفاده می‌کنند، همین غفلت است. انسان غافل می‌شود که من کیستم. لذا این تذکار که انسان، مدام به خود تذکر بدهد که من انسان هستم، چقدر عالی است.

انسان هستم؛ یعنی پروردگار عالم ما را به عنوان اشرف مخلوقات قرار داد و هر چه باعث شود ما از این مقام انسانیت دور شویم، عین حماقت است و معلوم است غفلت کردیم. می‌شود کسی بداند انسان، اشرف مخلوقات و خلیفه خداست و همه‌ی این‌ها در بندگی پروردگار عالم، تجلّی پیدا کرده که انسان، انسان شده است، اما غفلت کند؟! معلوم می‌شود واقعاً به خودمان، شناخت پیدا نکردیم و غافل هستیم.

این غفلت، کار دست انسان می‌دهد و باعث می‌شود انسان از آن مقام خودش، دور و دورتر شود، آن قدر که دیگر عندالملائکه او را انسان خطاب نمی‌کنند! به صورت ظاهر، انسان است، دو پا و دو دست و دو چشم دارد، اما دیگر به او انسان نمی‌گویند، بلکه طبق فرموده‌ی قرآن، آن را **انعام**؛ خطاب می‌کنند، **کالانعام** بل هم **أضلّ**؛ کار به جایی می‌رسد که دیگر او را به عنوان **شیطان**؛ خطاب می‌کنند که **أضلّ**؛ بل هم **أضلّ**؛ همین است. همان‌طور که در استعاذه بیان می‌کنیم: **أعوذ بالله السميع العليم من همزات الشياطين و أعوذ بالله أن يحضرون إن الله هو السميع العليم**؛ لذا ملائکه هم می‌گویند: این افراد، شیاطین هستند. تمام این‌ها هم از همان **غفلت**؛ شروع می‌شود.

گاهی انسان، لغزشی دارد و اگر متوجّه باشد، زود برمی‌گردد؛ اما اگر غفلت او ادامه داشته باشد و تبدیل به یک خواب و نوم شود؛ دیگر بیچاره می‌شود. چون وقتی انسان، به خواب رفت، دیگر تمام است. می‌گویند: وقتی انسان در عالم خواب است و خواب سنگینی داشته باشد، اگر دزد بیاید و همه چیز را هم ببرد، متوجّه نمی‌شود. لذا در این دعا عرضه می‌داریم: **تَهْنِئِي فِيهِ عَنْ تَوَمَةِ الْغَافِلِينَ**؛ یعنی خدایا ما را از این خواب غفلت بیدار کن.

بیدار کردن ما، توسط مهربان‌تر از مادر

در روایات شریفه هست که پروردگار عالم فرموده: من از مادر به شما مهربانم؛ تر هستم! مادر چقدر بچه‌زنی؛ خود را دوست دارد و به او اظهار محبت می‌کند؟! مادر حتی فرزند بد خود را هم دوست دارد. وقتی بچه، بدی هم می‌کند؛ مادر در ابتدا درصدد توجیه برمی‌آید. ذوالجلال و الاکرام می‌فرماید: من از مادر به شما، مهربانم؛ تر هستم. لذا یکی از مطالبی که پروردگار عالم در باب قاعده‌زنی لطف قرار می‌دهد، همین ماه مبارک رمضان و دعاها، شب‌زنی؛ خیزی‌ها و ... است.

ما غیر از ماه مبارک رمضان، چه زمانی، شب دور هم جمع بودیم؟! در این ساعت از شب، خواب بودیم. مگر این که بعضی‌ها شب کار بوده باشند و ... و إلا عمده‌زنی ما انسان‌ها، در شب، استراحت می‌کنیم. کما این که اصلاً شب برای همین قرار گرفته است. اما پروردگار عالم برای این که ما را از یک خواب عمیق‌تری که در آن، فرو رفتیم و آن، خواب اصلی است، بیدار کند، ماه مبارک رمضان، سحر و شب‌زنی؛ خیزی را قرار داده است. به خصوص که این ماه، پر از دعاست.

دعا، قرآن صاعد و سخن گفتن از لسان انسان با خداست. گرچه اصل ادعیه، همه، از ناحیه‌زنی خداست. یعنی اگر به خودمان بود، بلد نبودیم با خدا چگونه سخن بگوییم. این ادعیه که از لسان حضرات معصومین است، در حقیقت از لسان خداوند تبارک و تعالی است. چون آن‌ها چیزی از خود ندارند و تجلی اسماء و صفات خدا هستند، و ما بنطق عن الهوی إن هو إلا وحی یوحی؛.

این آیه‌زنی شریفه؛ ما بنطق عن الهوی إن هو إلا وحی یوحی؛، حسب روایات شریفه و مطالب بزرگان، فقط مختص به نبی مکرم نیست. البته به صورت ظاهر این‌گونه است، اما چون همه‌زنی معصومین در پرده‌زنی عصمت هستند، آن‌ها هم؛ ما بنطق عن الهوی؛ هستند. لذا حتی این ادعیه هم وحی از جانب خدا بر آن‌هاست.

گاهی یک بزرگی که معصوم هم نیست، اما وصل است و حالش، حال خوش است؛ وقتی جمله‌زنی را بگوید، به او می‌زنی؛ شود اعتماد کرد. آقای راشد یزدی - که خداوند حفظشان کند - گفتند: با امام‌المسلمین، خدمت آیت‌الله مروارید بودیم، ایشان مطلبی را بیان فرمودند. من عرض کردم: سند فرمایش شما کجاست؟ امام‌المسلمین به من رو کردند و گفتند: بگو آیت‌الله مروارید بیان کرده است!

یعنی کسی که متصل است، حرف بیهوده نمی‌زند. آن‌وقت می‌شود معصوم، دعایی را به ما تعلیم دهد، اما از خودش باشد؟! ما اعتقاد داریم تمام این ادعیه هم باز از طرف خداست.

البته پروردگار عالم باز از همان قاعده‌زنی لطف خواسته بیان کند: ای بندگان من، شما هستید که دارید با من حرف می‌زنید. و إلا اگر خود خدا به ما یاد نداده بود، مع‌الأسف بلد نبودیم که با او سخن بگوییم.

از همین قاعده‌زنی لطف است که پروردگار عالم، ماه با عظمتی مانند ماه مبارک رمضان را قرار داد تا ما را از خواب غفلت بیدار کند، متنبه، هشیار و بیدار کند تا ما بدانیم انسان هستیم، انسان!

اگر کسی جدی فهمید انسان است، بداند خودش از گناه بدش می‌آید. به هر اندازه‌زنی که از گناه، بدمان آمد، به همان اندازه به مقام انسانیت خودمان پی بردیم - این، یک کد اساسی است -

گاهی می‌بینیم نعوذ بالله از یک گناهی (تهمت، غیبت، چشم‌زنی؛ چرانی و ...) خوشمان می‌آید که باید بدانیم به همان اندازه، معرفت به مقام انسانیت پیدا نکردیم. اگر از گناهی خوشمان آمد، بدانیم به همان اندازه از مقام انسانیت دوریم.

لذا هر چه انسان، از گناه، بدش آمد، حالش، حال دیگری شد، بداند به مقام انسانیت خودش، نزدیک‌تر است.

وقتی در خواب غفلت هستیم، خداوند می‌بندد ما از مقام انسانیت خودمان دور شدیم، حواسمان نیست و مع‌الأسف متوجه نیستیم؛ لذا خودش دست به کار می‌شود. چون فرمودند: من شما را بیشتر از مادر، دوستتان دارم. برای همین است که خودش دست به کار می‌شود، ماه با عظمتی را قرار می‌دهد و بهانه‌زنی‌هایی را درست می‌کند تا انسان برگردد.

لذا ماه مبارک رمضان برای این است که از خواب غفلت بیدار شویم و به آن مقام انسانیت برسیم. خداوند هم وسایل آن را مهیا کرده، چه ادعیه‌ها و چه بیان کردیم از جانب خودش است و چه خود این ماه را درست کرده تا ما را از این خواب غفلت بیدار کند.

شهادت ماه مبارک رمضان به غفلت بندگان!

لذا عزیزدلم بیهوده نیست که وجود مقدس حضرت صادق القول و الفعل، امام جعفر صادق (صلوات الله و سلامه علیه)، بیان می‌فرماید: «مَنْ لَمْ يَغْفَرْ لَهٗ فِي شَهْرِ رَمَضَانَ، لَمْ يُغْفَرْ لَهٗ إِلَى قَائِلٍ إِلَّا أَنْ يَشْهَدَ عَرَقَةً»؛ اگر کسی در ماه مبارک آمرزیده نشود، دیگر امیدی به آمرزیدن او نیست، مگر این که تا سال دیگر زنده باشد، یک ماه مبارک رمضان دیگر را ببیند و از خواب غفلت بیدار شود. البته در ادامه هم می‌فرماید: یک الای حصریه استثناء هم دارد و آن این که عرفه را درک کند و به مقام شهود عرفه برسد که آن هم خیلی کم است.

یک خصوصیت بسیار مهم ماه مبارک رمضان این است که دیگر نیاز به «أَنْ يَشْهَدَ» نیست. یعنی پروردگار عالم آن را برای یک عده‌ها خاص قرار نداده است. به قول بعضی از عرفای عظیم الشان، از جمله آیت‌الله العظمی بهاءالدینی (اعلی الله مقامه الشریف)، کسی که ماه مبارک رمضان که یک ماه است، نه یک روز و دو روز، آمرزیده نشود، متوجه نشود، ادراک نکند، حواسش به این ماه نباشد؛ آن وقت می‌تواند در یک روز که عرفه است، حواسش جمع باشد؟!

شما در ماه مبارک رمضان، یک روز غفلت کنی، دو روز غفلت کنی، دیگر یک ماه که کم نیست. حالا آیا اگر کسی در یک ماه مبارک رمضان، غفلت کند و آمرزیده نشود، در یک روز عرفه می‌تواند آمرزیده شود؟! هیئات! هیئات!

لذا ماه مبارک رمضان این قدر مهم است که فرمود: اگر کسی آمرزیده نشود، دیگر امیدی به آمرزش آن نیست، إلا به این که سال دیگر بیاید. اما این همه ماه مبارک‌ها آمد، چه شدیم؟!

در حدیث قدسی داریم که خداوند فرمود: صوم متعلق به من است و جزایش را هم خودم می‌دهم. یکی از مواردی هم که اولیاء خدا ذیل این روایت شریفه می‌فرمایند، این است: آیت‌الله بهاری همدانی می‌فرمایند: فردای قیامت، ماه مبارک رمضان به عنوان شاهد حقیقی بیان می‌کند: خدا، تو به این فرد، نه یک بار، نه دو بار، هزاران بار مهلت دادی، آن هم در ماه مبارک رمضان که فرمودند: اگر یک آیه قرآن بخوانی، ختم قرآن است، دعا در هر لحظه مستجاب است و ...، اما من شاهدی که او غفلت کرد و مستحق به عذاب است. لذا از مضمون روایت برمی‌آید که ماه مبارک رمضان هم شاهد است و شهادت می‌دهد که این فرد غفلت کرده است. خیلی درد است.

بهترین زمان برای دعا کردن

لذا پروردگار عالم این ماه را قرار داد و به خصوص ادعیه فراوانی در این ماه وارد کرد تا انسان بیاید و عجز خود را اعلان کند. جالب این است که پروردگار عالم بهترین اوقات را هم قرار داد.

در اصول کافی، جلد چهارم از وجود مقدس حضرت صادق القول و الفعل، امام جعفر صادق (صلوات الله و سلامه علیه) روایتی نقل شده که فرمودند: پیامبر عظیم الشان، حضرت محمد مصطفی (صلی الله علیه و آله و سلم) فرمودند: «خَيْرَ وَقْتٍ دَعَوْتُمْ فِيهِ اللَّهُ الْأَسْحَارُ وَ تَلَا هَذِهِ الْآيَةَ فِي قَوْلِ يَعْقُوبَ ع: سَوْفَ أَسْتَغْفِرُ لَكُمْ رَبِّي» - قَالَ أَوْحَرَهُمْ إِلَى السَّحَرِ. آن هم کدام سحر؟ سحر ماه مبارک رمضان که دیگر غوغاست.

وقتی فرزندان حضرت یعقوب از پدرشان خواستند که برایشان طلب استغفار کند، فرمود: بعداً برای شما استغفار می‌کنم؛ برخی از روایات شریفه می‌فرمایند: منظور از آینده، سحر شب جمعه بوده است.

اما سحر شب جمعه کجا، سحر ماه مبارک رمضان کجا؟! سحر ماه مبارک رمضان، الف الف افضل من سحر ليلة الجمعة؛ یعنی میلیون‌ها بالاتر از سحر جمعه است. سحر شب جمعه ماه مبارک رمضان که دیگر نور علی نور، نور فوق کل نور است. اصلاً غوغا و محشر است. پس وای بر انسان اگر غفلت کند و ماه مبارک رمضان بیاید و بگذرد، او بیدار نشود.

لذا خداوند در این ماه مبارک رمضان، دعا‌های بسیار با عظمتی را قرار می‌دهد.

خداوند کدام یک از مؤمنین را بیشتر دوست دارد؟

وجود مقدّس حضرت باقرالعلوم، امام محمّد باقر(صلوات الله و سلامه علیه) می‌فرماید: «إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَ جَلَّ يُحِبُّ رُلْمًا; مِنْ رُلْمًا; عِبَادِهِ رُلْمًا; الْمُؤْمِنِينَ كُلَّ عَبْدٍ دَعَا فَعَلَيْكُمْ يَالدَّعَاءِ فِي السَّحَرِ إِلَى طُلُوعِ الشَّمْسِ فَإِنَّهَا سَاعَةٌ تُفْتَحُ فِيهَا أَبْوَابُ السَّمَاءِ وَ تُقَسَّمُ فِيهَا الْأَرْزَاقُ وَ تُقْضَى فِيهَا الْحَوَائِجُ الْعِظَامُ»؛ عَزَّوَجَلَّ از میان بندگان مؤمنش، بنده زنی را که بسیار دعا کند، دوست می‌دارد. پس هر کسی بیشتر دعا کند، خدا او را بیشتر دوست دارد.

آیت‌الله العظمی مرعشی نجفی(اعلی الله مقامه الشّریف) می‌فرمودند: یک زمانی آیت‌الله ملک‌تبریزی(اعلی الله مقامه الشّریف) به من بیان کردند: آقا سیّد شهاب‌الدین، عشق به قرآن تو خیلی خوب است، ولی غفلت از دعا در برابری با قرآن نکن.

ایشان می‌فرمودند: من وقتی شب‌ها بلند می‌شدم، قرآن زیاد می‌خواندم و تلاوت قرآن را دوست داشتم. ایشان حال من را دیده بودند؛ چون تلاوت قرآن نورانیّت هم می‌آورد. اما فرمودند: دعا هم فراموش نکن و برابر با قرآن، دعا بخوان. چون کتاب‌الله، قرآن نازل است و دعا، قرآن صاعد است.

دعا؛ اعلان عجز دائمی بنده به پروردگارش

لذا خیلی مهم است که انسان مؤمن، لب به دعا بگشاید. انسانی که دائم دعا می‌کند، با عرضه‌ی عجز دائمی خودش را به پروردگار عالم اعلان می‌کند. یعنی خدایا، درست است به ظاهر نماز می‌خوانم، روزه می‌گیرم و ...، اما اگر تو به من عنایت نکنی، نه توفیق نماز پیدا می‌کنم، نه روزه و کوچکترین مریضی پیدا کنم، دیگر نمی‌توانم روزه بگیرم. حالم گرفته شود، شاید تکلیفی نماز بخوانم، اما اصلاً از نمازم چیزی نمی‌فهمم، تکلیفی است و سریع تمام می‌کنم و دیگر نمی‌خواهم نماز بخوانم. اما کسانی که توفیق نماز خواندن دارند، نمازهای مستحبی و ... می‌خوانند، از طرف خداست.

لذا انسان در دعا می‌خواهد بگوید: من عاجز هستم، توفیق انفاق مطالبی که از تو رسیده، حتّی خواندن قرآن که نورانیّت قلب و چهره می‌آورد و ...، همه از ناحیه‌ی شماس‌ت. اگر این توفیق از ناحیه‌ی شما نباشد، بیچاره و گرفتار هستم. لذا دعا، اعلان عجز دائمی است؛ یعنی من عاجزم و از تو درخواست می‌کنم، تو لطف کن و محبّت کن، انفاق را تو باید لطف کنی، قرآن را تو باید لطف کنی، سحرخیزی را تو باید لطف کنی و

باید این مطالب را باورمان شود که بدانیم همین که ما امشب دور هم جمع شدیم، اگر لطف او نبود، نمی‌آمدیم و خواب بر چشممان چیره می‌شد. حتّی گاهی حال خوبی داریم، اما یک‌باره چنان خواب بر ما غلبه پیدا می‌کند که نمی‌توانیم به مجلس برویم. پس اگر نخواهد، نمی‌شود. فکر نکنیم از خودمان هست، لطف، محبّت و بزرگواری اوست. اگر لطف او نبود، ما هم می‌خوابیدیم.

لذا تمام توفیقات از خداست و حتّی این‌گونه هم نیست که تصوّر کنیم بعضی‌ها کارگر هستند و کارهایشان سنگین است و برای همین نمی‌توانند شب‌خیزی داشته باشند. ما یک مشهدی هدایت‌الله داشتیم که فرزندی نداشت و ما وقتی به بهشت زهرا می‌رویم بر سر قبر ایشان هم می‌رویم. یک چرخ داشت که با آن، بار می‌فروخت و کارگری می‌کرد. عجیب بود که یکی از کسانی که کلّ ماه مبارک رمضان را به مسجد حاج میرزا علی اصغر صقار هرندي می‌آمد و شب‌ها تا سحر بیدار بود، ایشان بود.

لذا معلوم می‌شود که خدا چگونه به این‌ها عنایت می‌کند. او یک کارگر بود که به صورت ظاهر سواد هم نداشت، اما علم داشت. خیلی جالب است، پیرمرد شده بود و گاهی ما توفیق داشتیم او را به حمام عمومی می‌بردیم. ایشان دعای عجیبی می‌کرد و می‌گفت: خدا، علم حضرت خضر به تو بدهد. یک مرتبه من گفتم: مش هدایت الله، دعایی خوبی می‌کنی، اما اوّل دعا کن زمینه‌هایش آماده شود. گفت: تازه این که دعا می‌کنم تا علم حضرت خضر را بیابی، برای این است که آغاز برای علم ائمه شود. بعدها که من دعای ایشان را برای یکی از عرفای عظیم‌الشّأن گفتم، گفتند: آقا، این فرد، اهل معنا بوده است.

ایشان کارگر بود، در گرمای تابستان می‌ZWNJ&چرخید و فریاد می‌ZWNJ&زد و میوه‌ZWNJ&هایش را می‌ZWNJ&فروخت. یک مرتبه مرحوم ابوی به ایشان گفته بود: مش هدایت الله، یا شب‌ZWNJ&ها را کمتر بیا و یا روزها این‌ZWNJ&قدر خودت را اذیت نکن. گفته بود: آقا شیخ، من اصلاً خسته نمی‌ZWNJ&شوم. مرحوم ابوی گفته بود: تشنه می‌ZWNJ&شوی. گفته بود: چه می‌ZWNJ&دانی این تشنگی چقدر شیرین است.

ببینید اگر انسان اهل حال و معنا شود، به سواد ظاهری نیست. لذا خدای متعال به این‌ZWNJ&ها عنایت می‌ZWNJ&کند و اهل دعا هستند. ایشان به مرحوم ابوی گفته بود: می‌ZWNJ&خواهی بهترین اوقات و لحظات ملکوتی را از دست بدهم؟! بعد هم عصبانی شده بود و گفته بود: خودت شب‌ZWNJ&ها نیا!

طرف می‌ZWNJ&فهمد و متوجه می‌ZWNJ&شود که می‌ZWNJ&گوید: بهترین اوقات و لحظات ملکوتی پس این‌ZWNJ&طور نیست که تصور کنیم یک عده کارگر که روزها کار سختی دارند، شب‌ZWNJ&ها نمی‌ZWNJ&توانند بیایند و به این مطالب نیست، اتفاقاً خیلی‌ZWNJ&ها این‌ZWNJ&گونه هستند، کارگر هستند، راننده هستند، با ماشین در این گرما بدون کولر رانندگی می‌ZWNJ&کنند، شب‌ZWNJ&ها هم در همین مجالس حضور پیدا می‌ZWNJ&کنند. خودشان هم می‌ZWNJ&گویند: ما در شبانه‌ZWNJ&روز، دو، سه ساعت می‌ZWNJ&خواهیم. عجب لذتی هم دارد! لذا مش هدایت‌ZWNJ&الله هستند.

اگر انسان ادراک داشته باشد که لطف خدا شامل حال می‌ZWNJ&شود که سحرخیزی داریم و اگر لطف او نبود، خدا گواه است من و شما الآن نبودیم، خواب بودیم. یکی از عرفا می‌ZWNJ&فرمود: امتحان خوبی نیست، اما یک بار امتحان کنیم، می‌ZWNJ&بینیم که دیگر نمی‌ZWNJ&توانیم بیاییم.

یکی از آقایان می‌ZWNJ&گفت: من ماهی، سه چهار بار مشهد می‌ZWNJ&رفتم و چند سالی این‌ZWNJ&گونه بود. یک مرتبه به خودم گفتم: من مدام دارم مشهد می‌ZWNJ&روم. بعد از آن، مطلبی پیش آمد و یک سال مشهد نرفتم! خودم خراب کردم.

لذا بالجد بدانیم که اگر عنایت نکنند، نمی‌ZWNJ&شود.

زمان برآورده شدن حوائج بزرگ

لذا وجود مقدس حضرت باقرالعلوم، امام محمد باقر(صلوات الله و سلامه علیه) می‌ZWNJ&فرمایند: $\text{إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَ جَلَّ يُجِيبُ الرِّمْلَ مِنْ رِجْلِهِ عِبَادِهِ الرِّمْلَ الْمُؤْمِنِينَ كُلَّ عَبْدٍ دَعَا قَعْلَكُمْ بِالْذَّعَاءِ فِي السَّحَرِ إِلَى طُلُوعِ الشَّمْسِ فَإِنَّهَا سَاعَةٌ تُفْتَحُ فِيهَا أَبْوَابُ السَّمَاءِ وَ تُقَسَّمُ فِيهَا الْأَرْزَاقُ وَ تُقْضَى فِيهَا الْحَوَائِجُ الْعِظَامُ}$ ؛ خدا مؤمنی را که زیاد دعا می‌ZWNJ&کند، دوست دارد. برای همین در ادامه می‌ZWNJ&فرماید: خیلی دعا کنید، آن هم در سحر تا طلوع خورشید.

حداقل در یک ماه مبارک رمضان، سحرگاهان تا طلوع آفتاب بیدار باشیم. بعضی‌ZWNJ&ها یک عمر این کار را انجام می‌ZWNJ&دهند، حالا ما در همین یک ماه انجام بدهیم، ببینیم چه می‌ZWNJ&شود.

حالا چرا در این لحظات دعا کنیم؟ حضرت می‌ZWNJ&فرمایند: چون در این لحظات، تمام درهای الهی باز است و رزق‌ZWNJ&ها تقسیم می‌ZWNJ&شود. رزق هم فقط مادی نیست. در همین دعای ماه مبارک رمضان می‌ZWNJ&خوانیم: $\text{اللَّهُمَّ ارْزُقْنِي حَجَّ بَيْتِكَ الْحَرَامِ}$ ؛ لذا رزق، معنوی هم هست. تمام رزق‌ZWNJ&ها در این ساعت سحر تا طلوع آفتاب تقسیم می‌ZWNJ&شود.

اصلاً سحری خوردن مستحب است، به خاطر این که انسان بلند شود، یاد خدا باشد و دعا بخواند و مناجات کند.

در ادامه هم می‌ZWNJ&فرمایند: در این ساعات، تمام حوائج بزرگ برآورده می‌ZWNJ&شود. اگر بن‌ZWNJ&بستی در کارتان دارید و می‌ZWNJ&بینید به هیچ طریقی این گرهی که به کارتان خورده، باز نمی‌ZWNJ&شود و حاجت خیلی عظیم شده، ماه مبارک رمضان وقتش هست. حوائج عظام در این ماه برآورده می‌ZWNJ&شود. با یقین جلو بروید، ببینید چه می‌ZWNJ&شود.

من یک مسئله‌ZWNJ&ی عجیبی داشتم و به هر سبکی پیش رفتم، درست نمی‌ZWNJ&شد. برای بیش از بیست سال پیش است. اول ماه مبارک رمضان تصمیم گرفتم بعد از نماز صبح بهشت زهرا نزد قبور اولیاء خدا بروم، به نیمه نرسید،

مطلبی که اصلاً و ابداً راهی برایش نبود، به طور اعجاز‌آمیزی، حل شد که اگر نمی‌شد؛ شد، خیلی از مطالب از بین می‌رفت.

یکی از مطالبی که پروردگار عالم برای ما قرار داده، همین دعای ابوحمزه است، لذا می‌دانید دعای ابوحمزه در دل شب خوانده می‌شود. بدانیم این دعا، بسیار با عظمت است. اگر از این دعا غفلت کنیم، باختیم.

در سال گذشته به این‌جا رسیدیم که عرضه می‌داریم: إِذَا رَأَيْتُ مَوَلَايَ ذُتُّوِي قَزَعْتُ وَ إِذَا رَأَيْتُ كَرَمَكَ طَمِعْتُ؛ ای خدا، وقتی گناهان خودم را نگاه می‌کنم فزع می‌کنم که خاک بر سر من، عمرم را تلف کردم، بیچاره شدم و اَمَّا كَرَمُ تُو رَا كِه مِی‌بینم، طمع می‌کنم. فَإِنْ عَفَوْتَ فَقَیِّرُ رَاحِمٍ وَ إِنْ عَذَّبْتَ فَقَیِّرُ ظَالِمٍ، اگر بگذری، معلوم است که بهترین رحم‌کننده هستی و اگر عذاب هم کنی، ظلم نکردی، خودم خراب کردم. چقدر باب لطف خود را باز کردی و ماه مبارک رمضان‌هایی را آوردی و من استفاده نکردم! من ظلم کردم؛ ظلمت نفسی؛ که عمرم را در گناه گذراندم. باز هم این‌قدر لطف کردی که این ماه مبارک رمضان را آوردی تا شاید توبه کنم. این‌قدر مهربان هستی، مهربان‌تر از مادر.

به حقّ این شب‌ها ما را بیمارز، ای مهربان‌تر از مادر.